

то е земна страсть, съставена отъ низски навици, отъ долни наклонности, но чувството за което азъ говорѣхъ, извира отъ звѣздитѣ (а), произхожда отъ таинственото, неизреченно онуй изступленіе, което ны обладава кога ги съзърцаваме : то пламти, но очисти, то е маслото на алебастряната лампа, колто като распрѣсва амброзія, блѣсти само между най чистото вещество. Не, чувството на Арбака къмъ Іона не е ниго любовь ниго пріятелство. Не са мѣжи да му намѣришь име, земята нема име за него ; защо да го унизиваме съ земны прилагателны, чрезъ свѣтскы обидности ?

Арбакъ, който до сега стѣпка по стѣпка измѣрише полето по което щѣше да мине, никога не бѣше направилъ таквази отчаянна стѣпка ; той знаеше да употрѣбява езикъ, който, на днешната епоха на престоренны платонизмъ, тосъ часъ былъ бы понятенъ на нашѣ хубавици, по тогасъ са считаше за таинствененъ и за необыкновененъ. Този езикъ, неприспособимъ никакъ на една опредѣлена мисль, даваше на говорящия улесненіе или да слѣдува напредъ или да са стѣгнаса назадъ неосѣтено, споредъ колкото го насърчаше надѣждата или го обезсърчаше страхътъ. Іона треперяше безъ да съзнава причината ; покрывалото което затуляше лицето ѝ потуляше съврешенно израженіето на ужаса ѝ, внакъ, ако египтянинътъ я разумѣше, той щѣше да осѣти униженіе и ярость. Наестина младата мома до сега не бѣше осѣтила отвѣрщеніе къмъ него, колкото тосъ пѣтъ, армоническійтъ тонъ на гласа на Арбака, който покрито циташе нечисти намѣренія, звѣнѣше на ушнѣтъ ѝ като единъ неприятенъ диссонансъ ; като носеше на душата си напечатанъ Главкова образъ, тя са гнусеше отъ любовны думы произнасяны отъ чікто да были други уста, и треперяше съвсѣмъ че не познаваше че въ гърдытъ на Арбака кипѣше друга страсть попламенна отъ покритыя му платонизмъ. Върваше тя невинната, че египтянинътъ говори за нравственна любовь, за непорочна симпатія, но мѣгаръ сърцето ѝ не осѣщаше къмъ Главка таквази любовь, таквази симпатія ? Кой по можаше да проникне въ скръшноститѣ на сърце пренепълнено отъ сѣкждѣ отъ въспоминанія за Главка ?

Заради туй като желаше да са мѣни приказската тя отговори съ топъ студень и равнодушень.

— Какъвто и да бы былъ онзи кой са удостои съ пріятелството на Арбака, не трѣба да са почуди ако неговата мѣдрость изобразява пріятелското чувство съ свѣсѣмъ нему свойственны цѣтлове,

(а) Платонъ.